

РЕШЕНИЕ

№ 33467

гр. София, 26.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5207** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Л. Н. Н. с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. И. Б., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № GRAM-2389513 от 29.03.2026 г., издадена от В. И. М., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Л. Н. Н. е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или хим.токсиколог. лабораторно изследване до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в несъответствие с целта на закона и в противоречие с материалноправните разпоредби, както и при несъобразяване с редица факти и обстоятелства. Посочено е, че в конкретния случай административният орган е възприел, че оспорващият е извършил нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. Сочи се, че Л. Н. Н. след издаване на талон за изследване се е явил във ВМА, за да се подложи на химико-токсикологично изследване, взети са му биологични проби, т.е. същият е изпълнил в срок направеното предписание за изследване по смисъла на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. Сочи се, че несъответствието между фактите и правната

квалификация на нарушението в АУАН и в оспорената заповед представлява съществено нарушение на процесуалните правила, опорочаващо административното производство и основание за отмяна на оспорената заповед. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените в производството разноски.

Оспорващият, в съдебно заседание пред настоящата инстанция, чрез процесуалния си представител надлежно упълномощен адвокат, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира се присъждане на направените по делото разноски съгласно представен списък. Допълнително се излагат съображения, че от събраните в производството доказателства се установява по безспорен начин, че оспорващият сам и доброволно е дал биологични проби за изследване, които показват отрицателни резултати, което е довело до обстоятелството, че административнонаказателната преписка е прекратена с мотивирана резолюция, в този смисъл се твърди, че не са налице предпоставките за издаване на оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски съгласно списък, който се представя.

Ответникът младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата. По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 5011962/29.03.2026 г. Същият е бил съставен от В. И. М., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на оспорващия Л. Н. Н. за това, че на 29.03.2026 г., около 11:17 часа в [населено място], по [улица] с посока на движение от ул. Резбарска към бул. С. управлява лек автомобил С. Б. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на фирма „Д. Г.“ с ЕИК[ЕИК], и срещу номер 4 при извършена проверка водачът Л. Н. Н. отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARRN-0004. Издаден е талон за медицинско изследване № 299458. Въз основа на установеното актосъставителят е приел, че с деянието си Л. Н. Н. е нарушил разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП – който не е участвал в ПТП и отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на Л. Н. Н. е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или хим.токсиколог. лабораторно изследване до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Като мотиви за издаване на заповедта изрично е посочен отказът на Л. Н. Н. да му бъде извършена проверка с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARRN-0004, който е квалифициран като нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. Заповедта е връчена на оспорващия на 29.03.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град на 09.04.2026 г. с вх. № 12291 от същата дата.

С Мотивирана резолюция № 26-4332-M001277 от 16.04.2026 г., издадена от Началник група в СДВР, на основание чл. 54, ал. 1, т. 1 от ЗАНН административнотонаказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 5011962/29.03.2026 г.,

издаден на оспорващия Л. Н. Н., е прекратено за описаното в същия нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП.

Въз основа на установеното, съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т. е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. "а" и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 1 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Обратно на доводите на оспорващия, съдът намира, че при издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. В нея се съдържа описание на нарушението, обосноваващо основание за прилагане на ПАМ. Не е налице неяснота в оспорения акт и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, извършено от Л. Н. Н., заради което се налага ПАМ. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорваната заповед е действителен индивидуален административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Противно на доводите на оспорващия, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химикотоксикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 29.03.2026 г., около 11:17 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от ул. Резбарска към бул. С. оспорващият Л. Н. Н. управлява лек автомобил С. Б. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „Д. Г.“ с ЕИК[ЕИК], и срещу номер 4 при извършена проверка водачът Л. Н. Н. отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARRN-0004. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по - горе дата и място е отказал да бъде проверен с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARRN-0004 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, т. е. административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ.

По делото се установи по безспорен начин, че оспорващият на посочените в АУАН дата, място и час и при описаните обстоятелства, в качеството водач на МПС, е отказал да бъде проверен с

техническо средство Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARRN-0004 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. На първо място, установява се по безспорен начин по делото, че оспорващият Л. Н. Н. е управлявал лекия автомобил, описан в оспорената заповед, в посочения в АУАН времеви интервал, релевантен е фактът, че същият е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН деяние, което е станало причина да му бъде извършена проверка, в хода на която същият е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. При тези данни съдът приема, че предприетите от полицейските служители опити за извършване на проверка за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози са своевременни и законосъобразни. По делото не се спори, че оспорващият е отказал да бъде проверен с техническо средство Д. ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARRN-0004 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. По делото се установява по безспорен начин, че на оспорващия е издаден Талон за изследване № 299458, както и, че същият се е явил във В. академия и е дал кръв за изследване. По делото е приет Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол и химикотоксикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози рег. № 3594/14.04.2026 г., издаден от В. академия, съгласно който в резултат на извършените изследвания на предоставената проба кръв от лицето Л. Н. Н. не се установява наличие на алкохол (етанол) и наркотични вещества.

При така установената фактическа обстановка съдът намира, че посочените в нормата материалноправни предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП са били налице към момента на налагане на ПАМ. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда няколко алтернативни хипотези, като наличието на само една от тях е достатъчна, за да бъде изпълнено условието за налагане на посочената ПАМ. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. Употребата на съюза „или“ при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго. Хипотезите са в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност, поради което само отказът на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство е достатъчен за налагане на ПАМ от вида на процесната. В този смисъл не могат да бъдат възприети възраженията на жалбоподателя, че, тъй като същият е дал кръв за изследване, не са налице предпоставките за налагане на ПАМ в конкретния случай. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП регламентира не правото на водача за избор на вид проверка, а се отнася до правомощието на контролния орган да приложи предвидената ПАМ при осъществяване на всяка една от алтернативно предвидените в закона хипотези, сред които е и проверка с техническо средство или чрез химичен, респективно медицински анализ. Граматически двете хипотези са отнесени една към друга с алтернативна връзка чрез съюза „или“, както бе посочено и по-горе, което означава самостоятелност на прилагането им. Следователно, разпоредбата е приложима при няколко фактически основания, изброени алтернативно, между които е и посоченото „отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози“. От това следва, че е достатъчно да е налице само отказ за проверка с техническо средство за установяване наличие на наркотични вещества, за да бъде наложена съответната ПАМ. Достатъчно е водачът на МПС да направи само един от двата възможни отказа, т. е. да откаже да бъде проверен по който и да е от двата начина за проверка употребата на наркотични вещества, за да осъществи хипотезата на правната норма на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП и с това съответно да изпълни условието за налагане на принудителната мярка. Следва да се посочи, че последващото изпълнение на медицинско предписание не санира отказа

за извършването на проверка с техническо средство, обратно на твърдяното в жалбата. Съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП редът, по който се установява употребата на алкохол, се определя от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието. Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.), при установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Видно от чл. 6, ал. 1 от същата наредба талонът се попълва в три екземпляра, като първият се предоставя на водача или се изпраща до лечебното заведение, в което е настанен, вторият се прилага към акта, съответно протокола, а третият остава за отчет. Следователно, талон за изследване следва да се съставя и връчва на нарушителя във всички случаи, при установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. В случая обаче не е установена концентрация на алкохол/наркотични вещества, а е налице отказ. Отказът е достатъчен за осъществяване на фактическия състав. Изпълнението на медицинското изследване би имало значение за опровергаване на показателите от изследването, проведено с техническо средство, доколкото получени при изследване на кръвна проба се приемат за по-достовърни, но в условията на отказ от изследване с техническо средство е без значение дали е извършено и какво ще установи медицинското изследване. В този смисъл е и установената съдебна практика, примерно Решение № 8910 от 7.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3234/2017 г.; Решение № 12592 от 17.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12214/2017 г.; Решение № 17603 от 20.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 14513/2018 г.; Решение № 1915 от 12.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11067/2018 г.; Решение № 17559/19.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1286/2019 г., Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017 г., Решение № 6565 от 25.05.2017 г. на ВАС по адм. дело № 7994/2016 г.; Решение № 14385/28.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 15470/2018 г. и др. В Решение № 12592 от 17.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12214/2017 г. изрично е прието, че предпоставките на нормата са алтернативни и е достатъчно наличието само на една от тях – отказ. В решение № 12245/13.10.2017 г., постановено по адм. д. № 9208/2017 г. по описа на Върховен административен съд, се посочва: "... От доказателствата по делото е видно, че в случая органът твърди, че е налице отказ на лице, което управлява моторно превозно средство, да бъде проверено с техническо средство. Разпоредбата не изисква наличието кумулативно на отказ за проверка с техническо средство и на отказ да се даде кръв за медицинско изследване. И единият отказ е достатъчен... ". Във връзка с гореизложеното следва да се приеме за безспорно установено, че жалбоподателят е осъществил процесния отказ. Това са единствените правнорелевантни факти, които трябва да бъдат установени с оглед законосъобразното налагане на процесната ПАМ и същите са установени по безспорен начин. Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба, както бе посочено и по-горе, административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. Целта на приложената ПАМ е превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно

наказание. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на жалбоподателя в по – голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл. 6, ал. 5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения за определен срок. Определеният със заповедта срок е в рамките на законно установения - 18 месеца, т. е. същият е в съответствие с чл. 6, ал. 2 от АПК. Оспорваната заповед е издадена при спазване принципа на съразмерност заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Обстоятелството, че административнонаказателното производство по АУАН е било прекратено, не опровергава материалните предпоставки за издаване на оспорената ЗППАМ. Възражението на жалбоподателя, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради факта, че въпросът с отговорността му е решен с влязлата в сила мотивирана резолюция за прекратяване на административнонаказателното производство е неоснователно. ПАМ, както бе посочено и по-горе, не е административно наказание и не предпоставя влязъл в сила акт, с който е установена наказателна или административнонаказателна отговорност. Тя има самостоятелно превантивно и преустановително предназначение по чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН, както бе посочено и по-горе, и се прилага при установяване на предвиденото в специалния закон поведение. В Решение № 3748 от 23.03.2021 г. на ВАС по адм. д. № 11321/2020 г. са формулирани изводи, че „налагането на принудителна административна мярка не е обвързано с издаването на наказателно постановление. Налагането на принудителна административна мярка не е обвързано с образуването на административнонаказателно производство. Двете производства са самостоятелни и не е налице преюдициалност на административнонаказателното производство спрямо това за налагане на принудителна административна мярка.“ За разлика от реализирането на административнонаказателната отговорност по конкретно административнонаказателно производство наложената принудителна административна мярка има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, мярката се прилага под прекратително условие, затова законът определя действието ѝ „до решаване на въпроса за отговорността“, като поставя и абсолютен краен предел. Наложена ПАМ, както бе посочено и по-горе, има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. Също така, с прилагането на ПАМ се изпълнява и целта на чл. 22 от ЗАНН във връзка с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водач, отказал да изпълни нареждане на контролните органи. Продължителността на ПАМ е уредена изчерпателно в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Тя не се определя според санкционните диапазони на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и не зависи от предварителна квалификация дали деянието ще ангажира административнонаказателна или наказателна

отговорност. Тук е моментът да се подчертае, че заповедта е издадена на 29.03.2026 г. и издадената на 16.04.2026 г. мотивирана резолюция за прекратяване на производството по АУАН не представлява основание за отмяна на заповедта. Наличието, съответно неналичието на разрешен въпрос за отговорността на лицето, по отношение на което е образувано административнонаказателно производство не представлява основание за отмяна на заповедта, тъй като същата е била законосъобразна към момента на постановяването ѝ. В тази връзка разрешаване въпроса за отговорността води до отпадане заповедта екс леге, т. е. по силата на закона, а и по силата на самата заповед, предвид изрично посочения в нея срок на действие. И това обстоятелство не влияе върху нейната законосъобразност. По силата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на определения срок, ако до този момент въпросът за отговорността не е решен, ПАМ следва да се счита автоматично за отпаднала, с оглед настъпилото прекратително условие, с което е обвързано нейното действие. Правните последици от изтичането на максималния срок или от по-ранното решаване на въпроса за отговорността настъпват по силата на закона и засягат изпълнението на мярката, а не законосъобразността на заповедта към момента на издаването ѝ. При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на нормативно определения 18-месечен срок, ако до този момент въпросът за отговорността не е решен, ПАМ следва да се счита автоматично за отпаднала с оглед настъпилото прекратително условие, с което е обвързано нейното действие. ПАМ се прилага при наличие на законовото основание, но има действие само до момента, в който въпросът за отговорността бъде решен. Дотолкова доколкото по издадения на оспорващия АУАН е издадена мотивирана резолюция за прекратяване, т.е. въпросът за отговорността е формално решен и поради изричната времева граница в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП оспорената ЗППАМ не следва да продължава да действа след тази резолюция. Установява се от представените по делото доказателства, че СУМПС е върнато на оспорващия на 16.04.2026 г. Но това обстоятелство не влияе върху нейната законосъобразност, както бе посочено и по-горе, тъй като същата е била законосъобразна към момента на постановяването ѝ. Ето защо обстоятелството, че административнонаказателното производство по АУАН е било прекратено, не обосновава отмяна на оспорения административен акт. Посоченото обстоятелство е ирелевантно при преценката за законосъобразността на заповедта за прилагане на принудителната административна мярка. Още повече, че в конкретния случай основаниято за прилагане на ПАМ с оспорената заповед е отказът на оспорващия да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози, а не управление след употреба на наркотични вещества, което се опровергава с приетия по делото протокол, издаден от ВМА, съгласно който в кръвта на оспорващия не са установени алкохол и наркотични вещества. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена при правилно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения посредством процесната принудителна административна мярка. Във връзка с гореизложеното съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесната заповед е законосъобразен акт, а жалбата против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Н. Н. с ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. И. Б., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № ГРАМ-2389513 от 29.03.2026 г., издадена от В. И. М., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Л. Н. Н. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или хим.токсиколог. лабораторно изследване до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: